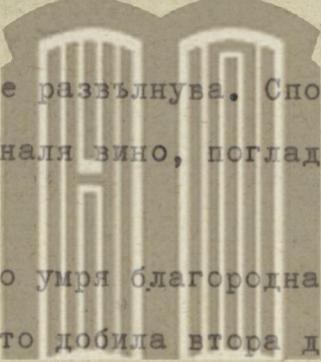

малък

десет барони избиратели. На тези десетмина отсухиха в черквата, за да получат от бога ум и вдъхновение. След дълги съвещания, те единодушно избраха граф Бодуен за император на новата литинска държава. За голяма радост на французите и велика скръб на Монфератовите хора. Какви тържества станаха при коронясването, какви веселби...^{**}

Изведнък лицето на рицаря стана мрачно. Той дълбоко въздъхна, и ~~въздиши трепнаха в очите му.~~

- Наскоро след коронясването пристигна жената на Бодуен. Новата императрица. С каква радост чакахме пристигането ѝ. Какви ^{му} приготвления станаха за посрещането ѝ. Чакахме императрица, а получихме ковчег. Корабът ни донесе мъртвото тяло на графиня Мария...

Калоян се развълнува. Спомени нахлуха в душата му и иго задушиха. Той си нали вино, поглади с горяща ръка челото си.

Попита:

- От какво умря благородната графиня?

- След като добила втора дъщеря, - Маргарита, тя заминала с кораб за Сирия, ^{избрал} ^{че} се надявала да намери обичния си съпруг. Но той беше вече ^{0/} император в Константинопол. Изненадана от новината, графинята веднага заминала обратно за Визанс. Дългото пътешествие, гордчините, слабостта от скорошното добиване, съвсем я източили и тя починала по пътя - в Сен Жан д'Акр, И вместо трон - намери гробница в Света София. Ах, от начало император Бодуен беша като луд... По цели нощи се луташе край морския бряг, плачеше и високо зовеше покойницата. Ако не беше така благочестив, може би щеше да се убие. Боехме се за разсъдъка му. Проклинаше трона си, проклинаше часа, когато се отклонил от святата цел на похода, когато напуснал скъпата си родна Франция... ^{напр}
Влед това полека-лека взе да се примирява. А сега е все мрачен и мълчалив. Убива скръбта си в държавни работи.